

บทที่ ๒

การประเมินประสิทธิผลทางการบริหาร ของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น

ความหมายของการประเมินผล

การประเมินผลนั้น ตามความหมายโดยทั่วไปแล้ว เป็นการตรวจสอบดูว่าโครงการที่ได้ดำเนินไปนั้นมีความก้าวหน้าไปแค่ไหน มีปัญหาในทางปฏิบัติอย่างไร บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ หรือมีผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมอย่างไรบ้าง เป็นต้น

คำว่า การประเมินผลนี้รวมความแล้วหมายถึง กระบวนการซึ่งนำเอาปัจจัยการดำเนินงาน กิจกรรมหรือรูปแบบของการดำเนินงาน และผลงาน มาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับมาตรฐานที่ถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจน มาตรฐานที่กำหนดนี้อาจเป็นวัตถุประสงค์ของแผนงานที่ตั้งเอาไว้ตามหมายกำหนดการของงาน หรืองบประมาณก็ได้ ช่วงของการประเมินผลแยกตามขั้นตอนของแผนงาน และระยะช่วงงานที่สนใจในการประเมิน แบ่งได้เป็น ๓ ระยะด้วยกัน ดังนี้

๑. การประเมินผลก่อนเริ่มดำเนินงานตามแผน เช่น การศึกษาความเป็นไปได้ การจัดลำดับเปรียบเทียบผลประโยชน์ของแต่ละแผนงาน เพื่อพิจารณาว่าควรจะมีแผนไว้ดำเนินงานหรือไม่

๒. การประเมินผลในขณะที่แผนงานกำลังดำเนินอยู่ เช่น การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลได้จากกิจกรรม หรือการวิเคราะห์ความเปลี่ยนแปลงกับผลกระทบที่ส่วนอื่น ๆ ในขอบเขตที่อาจเป็นไปได้ ความมุ่งหมายของการประเมินในส่วนนี้ก็คือหาอุปสรรคอันอาจเกิดขึ้น แล้วจัดกลยุทธ์สอดแทรกเข้าไป เพื่อแก้ไขหรือเพื่อปรับแผนงานให้เข้ากับ

๑ ศักดิ์สิทธิ สุขสุเมฆ. "การติดตามผลและการประเมินผลแผนงาน." วารสารการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ๔ (มกราคม-กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒) : ๑๓

สภาพแวดล้อมหรือวัตถุประสงค์ของแผนที่เปลี่ยนแปลงไป

๓. การประเมินผลหลังจากที่แผนงานเสร็จสิ้นแล้ว โดยพิจารณาผลการปฏิบัติงานกับแผนงานหรือวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ความมุ่งหมายก็เพื่อพยายามหาข้อมูลซึ่งแสดงว่า วัตถุประสงค์หรือแผนงานใดประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังไว้ถึงระดับใด และมีผลกระทบต่อส่วนรวมนอกเหนือจากวัตถุประสงค์หรือแผนงานที่ตั้งไว้ทั้งในระยะสั้น และระยะยาวอย่างไรบ้าง

นอกจากการประเมินผลดังกล่าวข้างต้นแล้วการประเมินผลยังแบ่งออกเป็น ๒ ประเภทตามลักษณะของการเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับวัตถุประสงค์หรือแผนงานที่ตั้งไว้ดังนี้

๑. การประเมินผลจากตัวเลขที่รวบรวมได้ เป็นการประเมินผลโดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งมีลักษณะเป็นตัวเลข ที่ได้มาจากการค้นคว้าจากเอกสาร และจากการสำรวจโดยการออกแบบสอบถาม ซึ่งการประเมินผลนี้จะต้องอาศัยวิธีการคำนวณ หรือสูตรสำเร็จเฉพาะในการวิเคราะห์นั้นๆด้วย

๒. การประเมินผลโดยเชิงคุณภาพ เป็นการประเมินผลโดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งไม่ใช่ตัวเลข ส่วนมากจะเป็นข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์ เช่น ความคิดเห็นทัศนคติต่างๆ เป็นต้น และมักจะไม่มีการคำนวณหรือสูตรสำเร็จเข้าช่วยในการวิเคราะห์

๑ ศักดิ์สิทธิ์ สุขสุเมฆ. " การติดตามผลและการประเมินผลแผนงาน."วารสารการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ๔ (มกราคม-กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒) : ๑๔

ความหมายของคำว่า " ประสิทธิภาพ "

คำว่า "ประสิทธิภาพ" คือ ความสามารถขององค์การที่ทำให้เกิดความสัมฤทธิ์ผลในวัตถุประสงค์ หรือเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ หรือถ้ามองอีกด้านหนึ่งคือการเปรียบเทียบระหว่าง ผลที่ได้จากการปฏิบัติงานหรือผลที่ได้จากการดำเนินงานตามแผนงาน กับวัตถุประสงค์ขององค์การ ดังนั้นในการประเมินประสิทธิภาพทางการบริหารของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น สามารถประเมินประสิทธิภาพได้โดยการ เปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น กับ วัตถุประสงค์ของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้นหรือวัตถุประสงค์โดยทั่วไปของนิคมอุตสาหกรรม ในกรณีที่สามารถวัดผลการปฏิบัติงานและวัตถุประสงค์เป็นตัว เลขได้ จะทำให้สามารถวัดประสิทธิภาพได้โดยง่าย

การประเมินประสิทธิภาพทางการบริหารของรัฐวิสาหกิจ

สำหรับการวัดประสิทธิภาพทางการบริหารของรัฐวิสาหกิจ ไม่มีหลักเกณฑ์โดยทั่วไปในการประเมินประสิทธิภาพทางการบริหาร เพราะสภาพทางกฎหมายก็ดี วิธีการปฏิบัติงาน และโครงสร้างขององค์การก็ดี ตลอดจนเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ขององค์การก็ดี ย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละรัฐวิสาหกิจ เนื่องจากรัฐวิสาหกิจบางแห่งมีเป้าหมายในการหากำไร บางแห่งไม่ได้มีเป้าหมายในการหากำไร ดังนั้นในการประเมินประสิทธิภาพทางการบริหารของรัฐวิสาหกิจจึงต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของรัฐวิสาหกิจแต่ละแห่ง

สำหรับในประเทศที่รัฐวิสาหกิจดำเนินการภายใต้แผนบังคับ เช่น ประเทศฝรั่งเศส และประเทศสวิตเซอร์แลนด์ หลักเกณฑ์ของการจัดการที่มีประสิทธิภาพคือ ความสามารถปฏิบัติงานให้บรรลุตามแผนที่ตั้งไว้ อย่างไรก็ตามในที่ซึ่งแผนงานไม่มีอำนาจบังคับเพราะเป็นเพียงแผนแนวทาง การปฏิบัติงานตามแผนเป็นเพียงสาระสำคัญอย่างหนึ่งในหลายอย่างสำหรับการประเมินผลเท่านั้น

^๑ ไพศาล ชัยมงคล. รัฐวิสาหกิจ .(กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิชย์ จำกัด)

หลักเกณฑ์ที่จะกล่าวต่อไปนี้ ได้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมที่จะใช้ในการประเมินประสิทธิผลทางการบริหารของรัฐวิสาหกิจ ที่ได้รับการจัดตั้งขึ้น เพื่อที่จะแข่งขันกับวิสาหกิจเอกชน

- ความสำเร็จในการเสนอสินค้าหรือบริการที่มีคุณภาพต่อตลาด
- สำเร็จวัตถุประสงค์ทางการเงินและการค้า(คือกำไร)
- ความแตกต่างของราคาระหว่างสินค้าและบริการของรัฐวิสาหกิจ กับ สินค้าและบริการของวิสาหกิจเอกชน

ในบางประเทศ รัฐวิสาหกิจดำเนินงานตามพื้นฐานของการหากำไร ในกรณีนี้ กำไรจึงเป็นหลักเกณฑ์ที่สำคัญ(หรือหลักเกณฑ์เพียงประการเดียวเท่านั้น) ของการวัดประสิทธิผล ซึ่งได้แก่ รัฐวิสาหกิจใน อิสราเอล อินเดีย กานา เคนมารค์ ฯลฯ ในทางตรงกันข้ามมีรัฐวิสาหกิจซึ่งดำเนินการ โดยที่มีแผนยอมขาดทุนอยู่แล้ว เช่น รัฐวิสาหกิจทุกแห่งในเลบานอนหรือรัฐวิสาหกิจที่ไม่ได้มุ่งหวังกำไร รัฐวิสาหกิจในกรณีหลังนี้ จึงไม่ถือเอากำไรเป็นเครื่องวัด ประสิทธิภาพ และประสิทธิผล มาตราฐานประการเดียวเท่านั้นที่จะใช้วัดคือ ความสามารถที่จะบรรลุเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของรัฐวิสาหกิจดังกล่าวแล้วนั่นเอง

หลักเกณฑ์ต่อไปนี้ อาจได้รับการใช้ประโยชน์ในฐานะเป็นหลักเกณฑ์เสริม ในการวัดประสิทธิผลทางการบริหารของรัฐวิสาหกิจได้ทุกแห่ง ไม่ว่าจะลักษณะ วัตถุประสงค์ และการจัดองค์การ ฯลฯ ของรัฐวิสาหกิจจะเป็นเช่นใดก็ตาม คือ

๑. สามารถลดต้นทุนให้ต่ำลงได้(โดยไม่กระทบกระทั่งถึงถึงผลการปฏิบัติงาน)
๒. การเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต
๓. บรรลุถึงจุดมุ่งหมายใหม่ๆ(ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายที่มีได้เล็งเห็นหรือวางแผนไว้ก่อน)

^๑ โฟศาล ชัยมงคล, รัฐวิสาหกิจ, (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช จำกัด)

๔. ปฏิบัติงานได้เกินกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผน (เป้าหมายทางการผลิต และเป้าหมายอื่นๆ)

๕. มีการจัดองค์การภายในเพื่อการปฏิบัติที่ดีขึ้น

๖. การนำเทคนิคใหม่ๆ และกระบวนการความก้าวหน้าทางวิชาการสมัยใหม่ มาใช้

การติดตามผลและการประเมินผล เป็นคำที่ใช้กันอย่างกว้างขวางและแพร่หลาย ในเรื่องของการวางแผน การดำเนินงาน และการสำรวจงาน โดยที่ทั้งสองคำนี้มักถูกใช้แทนกันและกันอย่างสับสนอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าคำทั้งสองนี้มีความหมายแตกต่างกันทั้งในรูป แบบของกิจกรรมและกระบวนการอย่างมาก ส่วนคำว่าแผนงานนั้น เข้าใจกันได้ว่าเป็นการ จัดงานที่ซับซ้อนด้วยกิจกรรมหลายๆอย่าง ซึ่งรวมไปถึงการนำเอาทรัพยากรมาใช้ประโยชน์ การพยายามให้ได้ถึงจุดประสงค์ที่กำหนดภายในระยะเวลาและงบประมาณที่จำกัดแล้วให้เกิด ผลสุดท้ายออกมา ซึ่งผลสุดท้ายนี้จำแนกได้เป็น

๑. ผลงานที่เป็นผลได้จากแผนงานอาจอยู่ในรูปวัตถุหรือบริการก็ได้ เช่น จำนวนของโรงงานที่ตั้งขึ้น จำนวนกิโลเมตรของถนนที่สร้าง หรือความเป็นระเบียบของ อุตสาหกรรม ความชำนาญที่เพิ่มขึ้น

๒. ผลสนองโดยตรงและทันทีจากผลลัพธ์ของงาน เช่น ผลผลิตจากโรงงาน อุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น

๓. ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับความเป็นอยู่กับสภาพโดยรวมของกลุ่มที่เป็นเป้าหมาย ของแผนงาน หรืออยู่ในขอบเขตของแผนงาน ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้สองระดับคือ กลุ่ม เล็กๆเช่น ครัวบุคคล หรือระดับครอบครัวซึ่งอาจมีการเปลี่ยนแปลงในรูปของรายได้ การ บริโภค และกลุ่มใหญ่ เช่น ระดับชุมชน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงอาจประกอบด้วยโครงสร้าง ของสังคม และการศึกษารูปต่างๆ

๑ สักคิสิทธิ สุขสุเมฆ. " การติดตามผลและการประเมินผลแผนงาน." วารสาร การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ๔ (มกราคม-กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒) : ๑๓

วัตถุประสงค์ของรัฐบาลในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) ถือกำเนิดมาตั้งแต่วันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ โดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๘ สมัยจอมพล ถนอม กิติขจร เป็นหัวหน้า คณะปฏิวัติ ให้จัดตั้งการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เรียกโดยย่อว่า "กนอ." เป็นนิติบุคคล การประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้คงด้วยเหตุผลดังนี้

โดยที่คณะปฏิวัติพิจารณาเห็นว่า การส่งเสริมอุตสาหกรรมในขณะนี้มีปัญหาสำคัญเกี่ยวกับ สถานที่ที่จะใช้เป็นที่ตั้งโรงงาน นอกจากนี้การที่ให้เอกชนตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในที่ต่าง ๆ โดยเสรี ได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชนในเรื่องน้ำเสีย เสียง ฝุ่นละออง กลิ่น และควัน ที่เป็นพิษ ทำให้การขยายตัวของการอุตสาหกรรมดำเนินไปโดยไม่เป็นระเบียบ และทางราชการ ไม่สามารถให้บริการด้านต่าง ๆ ในการประกอบกิจการอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบ กับสมควรจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออกเพื่อส่งเสริมการใช้แรงงานคนในประเทศด้วย เพื่อให้ บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น เป็นการสมควรจัดตั้งการนิคมอุตสาหกรรมขึ้น

จากประกาศคณะปฏิวัติดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปออกเป็นวัตถุประสงค์ของรัฐบาล ในการจัดตั้งการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ดังนี้ คือ

๑. เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการอุตสาหกรรมให้มีแหล่งทำเลที่เหมาะสมสำหรับตั้งโรงงาน อุตสาหกรรม
๒. เพื่อแสวงหาตลาดหรือวัตถุดิบ
๓. เพื่อกระจายอุตสาหกรรมออกไป เป็นการเตรียมพร้อมที่จะรับภาวะฉุกเฉิน ของประเทศ
๔. เพื่อกระจายรายได้ให้กับท้องถิ่นนั้นได้มีงานทำ
๕. แก้ไขแหล่งเสื่อมโทรมของท้องถิ่นให้ดีขึ้น
๖. กระตุ้นให้มีอุตสาหกรรมใหม่ ๆ เกิดขึ้น เป็นต้น

ในปัจจุบันนี้ วัตถุประสงค์ที่รัฐบาลกำหนดไว้เพื่อการสนับสนุนและส่งเสริมนิคมอุตสาหกรรมมีอยู่มาก บางอย่างก็ไม่สอดคล้องกันและบางครั้งอาจถึงกับขัดแย้งกัน ตัวอย่างเช่น วัตถุประสงค์เพื่อการกระจายอุตสาหกรรมออกไปตามแหล่งต่างๆ เพื่อพยายามช่วยเหลือท้องถิ่นที่ล้าหลังซึ่งส่วนมากมักจะอยู่ห่างไกลจากตลาดหลักและมีการคมนาคมค่อนข้างลำบากนั้น อาจจะขัดแย้งกับความพยายามที่จะกระตุ้นหรือดึงดูดความสนใจจากกิจการต่างประเทศให้เข้ามาดำเนินการในนิคมอุตสาหกรรม แม้กระทั่งการสนับสนุนด้วยวิธีการต่างๆก็ยังไม่เป็นเอกภาพ เช่น วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมเพื่อให้มีโอกาสใช้แรงงานในประเทศมากขึ้นแต่กลับให้มีการยกเว้นภาษีนำเข้าของเครื่องจักรซึ่งแน่นอนว่าส่วนใหญ่แล้วเครื่องจักรส่วนใหญ่เหล่านั้นนำมาเพื่อใช้แทนแรงงานนั่นเอง หรือวัตถุประสงค์ในขั้นสุดท้ายในการตั้งนิคมอุตสาหกรรม คือการส่งออกเพื่อหาเงินตราต่างประเทศแต่กลับอนุญาตให้ผู้ประกอบการที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างประเทศส่งเงินตราออกไปนอกราชอาณาจักรในรูปของเงินตราต่างประเทศได้ อย่างไรก็ตามก็วัตถุประสงค์ทั้งหมดในแผนงานของนิคมอุตสาหกรรมนั้น ไม่สามารถที่จะแยกจากวัตถุประสงค์ของการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติและความมุ่งหมายของการอุตสาหกรรมได้ เห็นได้ว่า นิคมอุตสาหกรรมก็เช่นเดียวกับเครื่องมือการพัฒนาอื่นๆทั่วไปที่มีไว้เพื่อช่วยให้บรรลุเป้าหมายหลายประการ การใช้เครื่องมือชนิดนี้จึงควรใช้ในงานที่เหมาะสมที่สุดเท่านั้น ในขณะที่เดียวกันแต่ละนิคมอุตสาหกรรม ควรที่จะมีส่วนเกี่ยวพันถึงความรับผิดชอบต่อบริเวณที่ตั้งอยู่และมีบทบาทในการพัฒนาบริเวณนั้นด้วย ด้วยเหตุผลนี้ ควรได้มีการกระจายอำนาจการบริหารงานเหนือแผนงานนิคมอุตสาหกรรมออกไป และมอบหน้าที่ลงไปถึงระดับต่ำสุดเท่าที่เป็นไปได้ อาจจะเป็นระดับภาคหรือระดับจังหวัด ซึ่งในปัจจุบันนี้หลายประเทศซึ่งมีโครงสร้างแบบสหพันธรัฐ เช่น ประเทศมาเลเซีย ก็ได้ดำเนินการในลักษณะดังกล่าว

วัตถุประสงค์ของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.)

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เป็นหน่วยงานของรัฐ มีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจ หนึ่งหน่วยหนึ่ง จัดขึ้นตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๘ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ปรากฏว่า กฎหมายฉบับนี้ไม่มีความคล่องตัวพอ และเพื่อให้สามารถดำเนินการต่าง ๆ ตาม อำนาจหน้าที่โดยตรงของการนิคมอุตสาหกรรมได้ดียิ่งขึ้น จะมีผลในการพัฒนาอุตสาหกรรมของ ประเทศได้มากยิ่งขึ้น จึงได้มีการยกเลิกประกาศคณะปฏิวัติฉบับดังกล่าว และประกาศใช้พระราช- บัญญัติ การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ณ. วันที่ ๑๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ ตามพระราช- บัญญัติฉบับนี้ ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ดังนี้

๑. การจัดให้ใคร่มาซึ่งที่ดินที่เหมาะสม เพื่อจัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรม หรือ เพื่อดำเนินธุรกิจอื่นที่เป็นประโยชน์ หรือเกี่ยวเนื่องกับ กนอ.
๒. การปรับปรุงที่ดินตาม(๑) เพื่อให้บริการ ตลอดจนจัดสิ่งอำนวยความสะดวกใน การดำเนินงานของผู้ประกอบอุตสาหกรรม เช่น การจัดให้มีถนน ท่อระบายน้ำ โรงขจัดน้ำเสีย ไฟฟ้า และประปา เป็นต้น
๓. การให้เช่า ให้เช่าซื้อ และขายอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ในนิคมอุตสาหกรรม หรือเพื่อประโยชน์แก่กิจการของนิคมอุตสาหกรรมโดยตรง
๔. การดำเนินธุรกิจอื่นที่เป็นประโยชน์ หรือเกี่ยวเนื่องกับกิจการอันอยู่ในวัตถุประสงค์ ของ กนอ.
๕. การร่วมดำเนินงานกับบุคคลอื่นตามวัตถุประสงค์ใน (๑), (๒) หรือ (๓) รวมทั้งการเข้าเป็นหุ้นส่วนจำกัดความรับผิดชอบในห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือถือหุ้นในนิติบุคคล ใด ๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่เป็นประโยชน์ หรือเกี่ยวเนื่องกับกิจการอันอยู่ในวัตถุประสงค์ของ กนอ.
๖. การส่งเสริม และควบคุมนิคมอุตสาหกรรมของเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐ

วัตถุประสงค์ของนิคมอุตสาหกรรมโดยทั่วไป

วัตถุประสงค์ของแต่ละนิคมอุตสาหกรรมซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ของแผนงานส่วนกลาง
เป็นดังนี้คือ

๑. เพื่อสนับสนุนการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศโดยเร่งการเจริญเติบโต
และการพัฒนาอุตสาหกรรม
๒. เพื่อสร้างโอกาสการจ้างงานทดแทนการว่างงานเป็นระยะหรือการทำงาน
ที่ไม่มีความสม่ำเสมอของแรงงานคานเกษตรกรรม
๓. เพื่อกระจายโรงงานอุตสาหกรรมออกไปตามแหล่งทำเลที่เหมาะสม ผล-
ประโยชน์ที่เกิดจากอุตสาหกรรมเหล่านั้นจะได้กระจายไปอย่างทั่วถึงอันชักนำให้เกิดกิจกรรม
ทางเศรษฐกิจในท้องถิ่นชนบททางไกลออกไปหรือในท้องถิ่นล้าหลังได้
๔. เพื่อส่งเสริมและช่วยเพิ่มผลผลิตจากอุตสาหกรรมขนาดย่อม
๕. เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมเฉพาะอย่างและแรงงานฝีมือที่มีความชำนาญเฉพาะ
ด้าน
๖. เพื่อจัดหาแหล่งที่ตั้งทางอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมขนาด
ย่อมและโรงงานขนาดเล็กให้อยู่ไกลพอสมควรจากแหล่งชุมชนหนาแน่น ฯลฯ

จะเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์ของนิคมอุตสาหกรรมโดยทั่วไปซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ของ
แผนงานส่วนกลางนั้นกว้างขวางมาก ในทางปฏิบัติแล้ว การประเมินประสิทธิผลทางการ
บริหารของนิคมอุตสาหกรรมในรูปของวัตถุประสงค์โดยทั่วไปทั้งหมดจะทำได้ค่อนข้างยาก
ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสาเหตุหลายประการ เช่น ตำแหน่งทำเลที่ตั้งของนิคมอุตสาหกรรม ระดับของ

การพัฒนาในบริเวณนั้นหรือทั้งประเทศ ดังนั้นการพิจารณาความสำเร็จของนิคมอุตสาหกรรม หรือในการประเมินประสิทธิผลทางการบริหารจึงมีแนวโน้มที่จะใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้ เป็นเครื่องมือในการพิจารณา คือ

การเข้าใช้พื้นที่ภายในนิคมอุตสาหกรรมบางชั้นโดยโรงงานต่างๆ นั้นอนหากนิคมอุตสาหกรรมบางชั้นที่จัดตั้งขึ้นมาแล้ว ไม่มีผู้ประกอบการทางอุตสาหกรรมเข้าไปใช้พื้นที่เลยก็ลงความเห็นว่าแผนงานของนิคมนั้นไม่ได้รับความสำเร็จ โดยนัยนี้ ความสามารถในการดึงดูดความสนใจนักลงทุนให้หันมาสนใจลงทุนในการประกอบอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรม โดยให้สิทธิประโยชน์ต่างๆที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมจะได้รับ และสาธารณูปโภคต่างๆซึ่งเตรียมไว้พร้อมสำหรับโรงงานอุตสาหกรรม การเข้ามาใช้พื้นที่ของโรงงานอุตสาหกรรมนั้นไม่ได้แสดงถึงความสำเร็จของนิคมอย่างตรงเป้ายกเว้นการใช้พื้นที่ที่จัดไว้เป็นบริเวณเพื่อการพาณิชย์แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น เพราะว่าการเข้าใช้พื้นที่ในนิคมอุตสาหกรรมนั้นไม่สามารถบอกถึงการปรับปรุงวิธีการทำงานหรือการพัฒนาฝีมือแรงงานภายในโรงงาน ที่เป็นจุดประสงค์ของนิคมอุตสาหกรรมได้เลย

การเพิ่มขึ้นของประสิทธิภาพในการดำเนินงานทางธุรกิจของอุตสาหกรรมโดยเปรียบเทียบระหว่างก่อนหน้าและหลังจากเข้าใช้พื้นที่ในนิคมอุตสาหกรรม

การวัดความเจริญเติบโตในรูปผลได้และการจ้างงาน ซึ่งต้องอาศัยการติดตามและประเมินผลอย่างใกล้ชิดในระดับท้องถิ่นที่นิคมอุตสาหกรรมนั้นตั้งอยู่

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเลือกเกณฑ์ใดในการพิจารณาถึงความสำเร็จของนิคมอุตสาหกรรมหรือในการประเมินประสิทธิผลทางการบริหารของนิคมอุตสาหกรรม บัจจุบันต่างๆจำนวนมากที่สามารถใช้เป็นหลักในการพิจารณาได้เช่นเดียวกับหลักเกณฑ์ดังกล่าวทั้งสิ้น

ปัจจัยต่างๆที่ควรคำนึงถึงด้วยก็คือ^๑

- ๑. วัตถุประสงค์ของนิคมอุตสาหกรรมซึ่งเป็นวัตถุประสงค์โดยทั่วไป
- ๒. ท่าเลที่ตั้ง ขนาดของนิคมอุตสาหกรรม และความเหมาะสมกับสิ่งเกื้อกูลการ

พัฒนาของชุมชน

- ๓. จุดประสงค์ของรัฐบาลในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม
- ๔. วัตถุประสงค์ของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม

กรรม

- ๕. วัตถุประสงค์ของนิคมอุตสาหกรรมนั้นๆ
- ๖. บทบาทของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- ๗. โครงสร้างองค์การและการบริหารงานของนิคมอุตสาหกรรมนั้นๆ

---

^๑ ศักดิ์สิทธิ์ สุขสุเมธ, "ความสำเร็จของนิคมอุตสาหกรรม." วารสารการ-
นิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ๔ (พฤศจิกายน - ธันวาคม ๒๕๒๒) : ๑๑.

วัตถุประสงค์ของนิคมอุตสาหกรรมบางชัน

การดำเนินงานจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมบางชันนี้ เริ่มดำเนินงานตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๑๒ โดยกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการ โดยได้รับงบประมาณการปรับปรุงที่ดิน ในการจัดหาถนน ไฟฟ้า น้ำประปา และสาธารณูปโภคที่จำเป็นสำหรับอุตสาหกรรมทั้งสิ้นประมาณ ๓๐ ล้านบาท การพัฒนาที่ดินดังกล่าวนี้ใช้เวลาประมาณ ๕ ปี จึงมีสภาพเป็นนิคมอุตสาหกรรมที่สมบูรณ์ นิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้ได้จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ โดยสรุป ดังนี้ คือ

๑. เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ให้มีแหล่งทำเลที่เหมาะสมสำหรับตั้งโรงงาน และเสียค่าใช้จ่ายน้อย
๒. แก้ไขปัญหาที่ดินราคาสูง และหายาก ลดภาระการลงทุนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และเป็นการเร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศในคราวเดียวกัน
๓. จัดความแออัดของอุตสาหกรรมในเขตเมืองหลวง ซึ่งเป็นอุปสรรคในการปรับปรุงอุตสาหกรรม และขยายกิจการ จัดปัญหาการจราจรติดขัด การขนส่งไม่สะดวก รวมทั้งการขาดแคลนปัจจัยสำคัญ เช่น ถนน ไฟฟ้า และน้ำใช้ เป็นต้น
๔. ป้องกันชุมชน อันเนื่องมาจาก อากาศ น้ำเป็นพิษ และเหตุเคื้อคร่อนรำคาญจากโรงงานอุตสาหกรรม

นิคมอุตสาหกรรมบางชัน ได้โอนมาอยู่ในความรับผิดชอบของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ และจากจำนวนพื้นที่ของนิคมอุตสาหกรรมบางชัน จำนวน ๖๔๓ ไร่ ๑ งาน ๖๐ ตารางวา

๑ สหัสโรจน์ โรจน์เมธา, "ปัญหาการจัดการนิคมอุตสาหกรรมบางชัน." (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชาพาณิชยศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓)

แนวความคิดในการติดตามผลและการประเมินผล

ระบบการติดตามผลและการประเมินผลดังกล่าวนี้ดำรงอยู่บนข้อสมมติพื้นฐาน
๓ ประการ ดังนี้คือ

๑. การติดตามผลและการประเมินผลเป็นเครื่องมือเพื่อการตัดสินใจ ด้วยการยอมรับในข้อสมมตินี้ การประเมินผลและการติดตามผลจะต้องออกแบบให้อยู่ในรูปข่าวสารซึ่งได้รับนั้นช่วยให้เกิดความสะทกและสนับสนุนในการตัดสินใจอย่างมีเหตุผลสำหรับแผนงานนั้นๆ โดยที่ข้อมูลและข่าวสารทุกข้อต้องประกอบไปด้วยมาตรฐาน ๓ ประการ สำหรับการติดตามผลและประเมินผลเพื่อจะได้เป็นเครื่องมือของการตัดสินใจ ดังนี้

๑.๑ ความสอดคล้อง เช่น เป็นที่ต้องการของผู้ตัดสินใจ
๑.๒ ทันทเวลา เช่น สามารถใช้ประโยชน์และเข้าถึงได้ง่ายในเวลา
ที่กระทำการตัดสินใจ

๑.๓ ความถูกต้องแม่นยำ เช่น เชื่อถือได้และตรวจสอบได้ง่าย

๒. การติดตามผลและการประเมินผลเป็นกระบวนการต่อเนื่องกันของการระบุปัญหา กำหนดมาตรการการ วิเคราะห์และตัดสินใจ เพื่อที่จะให้ได้ความสอดคล้องทันเวลาและความถูกต้องของข้อมูลนั้น การติดตามผลและการประเมินผลจะต้องมีลักษณะดังนี้ที่ดำเนินซ้ำ เป็นวัฏจักรที่ประกอบด้วยส่วนสำคัญ ๔ ส่วน คือ

๒.๑ ระบุปัญหา เช่น กำหนดของเขตที่แน่ชัดของหัวข้อในปัญหาที่จะทำการพิจารณา และขอบเขตของข่าวสารและข้อมูลที่ต้องการจะเก็บ

๒.๒ กำหนดมาตรการการ เช่น การรวบรวมข้อมูล

๒.๓ การวิเคราะห์ เช่น การทบทวน การจำแนกและเรียบเรียงข้อมูล

๒.๔ การตัดสินใจ เช่น เปรียบเทียบข้อมูลที่ได้ออกมาตามมาตรฐานของแผนงาน และพิจารณาระดับความสัมพันธ์กันของข้อมูลต่างๆ เหล่านั้น

๑ ศักดิ์สิทธิ์ สุขสุเมธ. " การติดตามผลและการประเมินผลแผนงาน." วารสาร-
การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ๔ (มกราคม - กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒) : ๑๔.

การออกแบบระบบการติดตามและการประเมินผล

การออกแบบการติดตามและการประเมินผลนี้ คงได้กล่าวแล้วว่า เพื่อการตัดสินใจโดยมีลักษณะเป็นระบบและเน้นการพิจารณาเรื่องการควบคุมแผนงานและผลได้จากแผนงาน โดยที่การวางรูปแบบนี้ จะต้องเป็นระบบที่ทำงานร่วมกันได้อย่างเหมาะสม ทั้งในเรื่องของการวางแผนและการใช้ทรัพยากร ของระบบช่วยเกนพื้นที่ กระบวนการออกแบบจึงประกอบกันขึ้นจากการทำความเข้าใจอย่างแจ่มชัด และพิจารณาปัจจัยต่างๆดังต่อไปนี้

๑. มาตรฐานที่จะนำมาเปรียบเทียบผลที่ได้จากการติดตามประเมินผล โดยคำนึงถึงความสามารถในการดำเนินงานและผลได้จากแผนงาน
๒. ข้อมูลหรือข่าวสารที่จำเป็นสำหรับการตัดสินใจในแผนงาน
๓. แหล่งและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและข่าวสาร
๔. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล
๕. การเสนอรายงานผลที่ได้จากการติดตามและประเมินผล
๖. งบประมาณการติดตามและการประเมินผล

นอกจากแนวทางดังกล่าวแล้ว ยังควรพิจารณาถึงหลักการอีก ๔ ประการดังต่อไปนี้คือ

๑. กำหนดวางรูปแบบช่วยการปรึกษาอย่างใกล้ชิดกับผู้ที่将会ใช้ผลจากการประเมินผลนี้ เพื่อที่จะแน่ใจว่าข้อมูลอันเป็นที่ต้องการ เหล่านั้นจะถูกนำเข้าร่วมพิจารณาด้วย
๒. ออกแบบให้มีความง่ายเข้าเท่าที่จะทำได้ เช่น โดยการรวบรวมข้อมูลเฉพาะที่จำเป็นจริงๆ และใช้วิธีตรงไปตรงมาที่สุดเพื่อที่จะลดค่าใช้จ่าย
๓. ออกแบบให้เร็วเท่าที่เป็นไปได้ เพื่อที่จะสามารถเข้ากันได้กับกระบวนการดำเนินงานที่เหมาะสม
๔. กำหนดวางรูปแบบช่วยแนวทางที่เป็นระเบียบ โดยพิจารณาถึงทุกขั้นตอนที่มีอยู่ในกระบวนการออกแบบ และจัดเรียงเป็นลำดับตามตรรกวิธีซึ่งจะเป็นเครื่องหมาย

แสดงคุณสมบัติของความ เป็นระบบในการประเมินผลนี้

ในส่วนบทบาทของผู้เกี่ยวข้องและผู้ที่ใช้ประโยชน์นั้น ค่อนข้างเข้ามามีส่วนในการออกแบบระบบการติดตามและประเมินผลด้วย เพราะไม่เพียงแต่จะชี้แจงให้ชัดเจนว่าเขาเหล่านั้นต้องการข้อมูลอะไรบ้าง แต่ยังช่วยให้มีความมั่นใจได้ว่าผลที่ได้จากการทำและติดตามการประเมินผลนั้นจะถูกนำไปใช้ประโยชน์อีกด้วย และการตกลงกันเสียก่อนระหว่างผู้ออกแบบกับผู้ใช้ผลตั้งแต่แรกนี้จะช่วยให้ลดการขัดแย้งกันในการจัดหาข้อมูล นอกจากจะเพิ่มข้อสนับสนุนในการติดตามและประเมินผลแล้ว การเข้ามามีส่วนร่วมของผู้ทำการตัดสินใจก็ยังช่วยให้ความสนใจแก่ข้อมูลที่ย่างงถึงอีกด้วย เพราะคนเรายอมรับในสิ่งที่ตัวเองมีส่วนร่วมได้มากกว่าสิ่งที่เขาไม่ได้มีส่วนร่วมอยู่ด้วย^๑

แนวทางการประเมินประสิทธิผลทางการบริหารของนิคมอุตสาหกรรมบางชัน

ในการประเมินประสิทธิผลทางการบริหารของนิคมอุตสาหกรรมบางชัน ใช้วิธีการเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ทั้งวัตถุประสงค์โดยทั่วไปของนิคมอุตสาหกรรม และวัตถุประสงค์ของนิคมอุตสาหกรรมบางชันเอง

ในการประเมินประสิทธิผลทางการบริหารของนิคมอุตสาหกรรมบางชันจะใช้วิธีการประเมินผลหลังจากแผนงานได้สิ้นสุดลงแล้ว ในการเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับวัตถุประสงค์โดยทั่วไปของนิคมอุตสาหกรรมและวัตถุประสงค์ของนิคมอุตสาหกรรมบางชันนั้น ไม่สามารถวัดจากตัวเลขที่รวบรวมได้ทั้งหมดจึงจำเป็นต้องอาศัยการวัดในเชิงคุณภาพจากทัศนคติของผู้ประกอบอุตสาหกรรม โดยการออกแบบสอบถามและสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องในการบริหารงานของนิคมอุตสาหกรรมบางชัน จากผู้ประกอบอุตสาหกรรมจำนวน ๔๗ โรงงาน

^๑ ศักดิ์สิทธิ์ สุขสุเมฆ, "การติดตามผลและการประเมินผลแผนงาน." วารสารการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ๔ (มกราคม-กุมภาพันธ์ ๒๕๑๒) : ๑๘

การประเมินประสิทธิภาพของการบริหารของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น โดยพิจารณาจากวัตถุประสงค์โดยทั่วไปของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น ดังนี้

๑. การเข้าใช้พื้นที่ในนิคมอุตสาหกรรมบางชั้นเพื่อกำเนินอุตสาหกรรม สามารถวิเคราะห์ได้โดยการใช้สถิติการเข้าใช้พื้นที่ โดยโรงงานอุตสาหกรรมในแต่ละปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ - พ.ศ. ๒๕๒๓ และจากการวิเคราะห์บทบาทของรัฐบาลที่มุ่งใจให้มีผู้เข้ามาลงทุนประกอบอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น

๒. ความสามารถในการดำเนินงานทางธุรกิจของโรงงานอุตสาหกรรม หลังจากการเข้าใช้พื้นที่ในนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น การวิเคราะห์ด้วยตัวเลขจากผลกำไรทางธุรกิจอย่างเดียว ไม่สามารถที่จะให้ความเที่ยงตรงได้สูงพอ เนื่องจากมีอุตสาหกรรมขนาดเล็กจำนวนมากหลายโรงงาน ที่ขาดการเก็บบันทึกข้อมูลทางเทคนิคที่แน่นอน หรือแม้กระทั่งบันทึกทางการบัญชี ดังนั้นจึงจำเป็นต้องอาศัยการวิเคราะห์ที่กำกับการผลิตของโรงงานอุตสาหกรรมเข้าช่วย และความสามารถของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้นในการช่วยขจัดปัญหาซึ่งเกิดขึ้นกับโรงงานอุตสาหกรรมช่วยให้โรงงานอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมบางชั้นมีความสามารถในการดำเนินงานและความคล่องตัวที่เพิ่มขึ้น

๓. ความเจริญเติบโตในรูปผลได้และการจ้างงาน สามารถวิเคราะห์ได้โดยใช้ข้อมูลของอุตสาหกรรมแต่ละประเภทในนิคมอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้นในท้องถิ่นนั้น และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจำนวนคนงาน ที่ได้จากตัวเลขสถิติของนิคมอุตสาหกรรม และจากการออกแบบสอบถามไปยังโรงงาน

๔. นิคมอุตสาหกรรมช่วยขจัดความล่าช้าต่าง ๆ ที่มีมักจะเกิดกับธุรกิจอุตสาหกรรมทั่วไป การวิเคราะห์ในข้อนี้ จำเป็นต้องอาศัยจากการวิเคราะห์บทบาทของนิคมอุตสาหกรรมในการบริหารงานในรูปรัฐวิสาหกิจ และจากทัศนคติของผู้ประกอบอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น การวิเคราะห์โครงสร้างของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้นที่มีส่วนช่วยในการขจัดความล่าช้า

๕. ความรับผิดชอบต่องสังคมของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น วิเคราะห์โดยเชิงคุณภาพ โดยใช้การวิเคราะห์โครงการต่างๆที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชนในท้องถิ่น เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา ศูนย์การค้า สถานพยาบาล แฟลคที่อยู่อาศัย เป็นต้น

นอกจากจะประเมินประสิทธิผลทางการบริหารของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้นโดยใช้วัตถุประสงค์โดยทั่วไปแล้ว ยังต้องทำการประเมินประสิทธิผลทางการบริหารของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น โดยพิจารณาจากวัตถุประสงค์ของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้นอีกด้วย เพื่อให้การประเมินประสิทธิผลมีความถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยมีแนวทางในการประเมินประสิทธิผลทางการบริหารของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้นดังนี้

๑. เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ให้มีผลผลิตที่เอื้ออำนวยสำหรับตั้งโรงงาน และเสียค่าใช้จ่ายน้อย วิเคราะห์โดยใช้ข้อมูลเกี่ยวกับบริการในด้านสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีอยู่พร้อมแล้วในนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น และจากความคิดเห็นของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต่อทำเลที่ตั้งของนิคมอุตสาหกรรม

๒. แก้ไขปัญหาที่ดินราคาสูง และหายาก ลักษณะการลงทุนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และเป็นการเร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศในคราวเดียวกัน สามารถทำการวิเคราะห์ได้โดยใช้ราคาที่ดินเปรียบเทียบ ระหว่างราคาที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น กับ ราคาที่ดินภายนอกนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น ซึ่งเป็นราคาประเมินเพื่อเสียภาษีของกรมที่ดิน หรือราคาตลาด และวิเคราะห์ถึงการเพิ่มขึ้นของอุตสาหกรรมประเภทต่างๆในนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น

๓. ชักจูงความแออัดของอุตสาหกรรมในเขตเมืองหลวง ซึ่งเป็นอุปสรรคในการดำเนินงาน ชักจูงปัญหาจราจรติดขัด และการขาดแคลนปัจจัยสำคัญ สามารถทำการวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์การบริหารงานของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้นในด้านกาให้บริ-

การแก้ปัญหาประกอบอุตสาหกรรม การวิเคราะห์ความสำคัญของโครงการเคหะชุมชนนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น ที่มีส่วนช่วยขจัดความแออัดของอุตสาหกรรมในเขตเมืองหลวง และปัญหาจราจรติดขัด

๔. ป้องกันชุมชนอันเนื่องมาจาก อากาศ น้ำ เป็นพิษและเหตุเคื้อคร่อนรำคาญจากโรงงานอุตสาหกรรม สามารถวิเคราะห์ได้จากประเภทของอุตสาหกรรมที่เข้ามาตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น การควบคุมทางด้านมลภาวะของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น ความเคื้อคร่อนที่ประชาชนในท้องถิ่นและผู้สัญจรไปมาได้รับจากโรงงานอุตสาหกรรม การร่วมมือกันระหว่างนิคมอุตสาหกรรมบางชั้นและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันสิ่งแวดล้อม เป็นพิษหรือปัญหามลภาวะ และจากความคิดเห็นของผู้ประกอบอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น

โดยใช้การวิเคราะห์จากตัวเลขที่รวบรวมได้ และการวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพตามแนวการวิเคราะห์ที่กล่าวมาข้างต้น จะทำให้สามารถทราบถึงประสิทธิภาพการบริหารของนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น และความสำเร็จของโครงการนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น